

[Gert Petersen]

I en række tilfælde er regeringens udspil blevet afsluttet med et forlig – det er jo dem, der nu har været diskuteret – og i reglen, vil jeg sige, har disse forlig ligget ganske langt fra regeringens oprindelige forslag. Det taler naturligvis om fleksibilitet hos regeringen, og det kan man anse for rosværdigt, men det taler også om regeringens svaghed.

Det er en speciel situation, vi har herinde. For 100 år siden havde vi en konservativ statsminister – han blev jo kaldt konseilspræsident dengang – som regerede uden hensyn til Folketinget. Nu oplever vi gang på gang, at Folketinget regerer uden hensyn til den konservative konseils- . . . til den konservative statsminister. Jeg skal indrømme, at jeg foretrækker det sidste for det første.

Det har givet SF nogle muligheder, som vi flittigt udnytter. Jeg har talt op, at forslag stillet af SF i syv tilfælde har kunnet samle flertal mod regeringen, og jeg har også konstateret, at den jo er blevet meget mere lydør over for forslag, som SF er med i sammen med andre partier, og har accepteret dem til sidst. Det har været tilfældet i mere end en halv snes tilfælde.

I den forbindelse glæder jeg mig over, at SF har haft et godt samarbejde ikke alene med Socialdemokratiet, som har været hovedpartnern i samarbejdet, men også med Centrum-Demokraterne, De Radikale, Kristeligt Folkeparti, ja, i visse situationer såmænd med Fremskridtspartiet. Jeg har faktisk ikke tidligere oplevet, at så mange initiativer, som vi havde andel i, har kunnet føres ud i livet på så kort tid, som det er sket siden valget. Og alligevel kalder jeg den situation utilfredsstillende.

I pressen udtales der en vis beundring for regeringen, fordi den overhovedet har kunnet holde sig i live i det halve år siden valget. Jeg er ikke så imponeret, for det skyldes jo, at den selv nægter at tage konsekvensen af sine nederlag, selv store nederlag, og at de midterpartier, som er med til at tilføje den det ene nederlag efter det andet, også nægter at tage konsekvensen, som logisk ville bestå i, at man fjernede den svage regering gennem et mistillidsvotum, men man hører gang på gang fra CD, De Radikale og Kristeligt Folkeparti, at det vil de ikke.

Resultatet kender vi, og selv om SF altså kan glæde sig over, at vi i det forløbne halve år har fået meget mere igennem end ellers, er resultatet taget som helhed ikke godt, netop taget som

helhed, for der kommer jo ingen helhed ud af det. Den politiske linie bliver dalende og usikker – snart sker der noget positivt, snart noget negativt – og de virkelig store problemer bliver ikke løst. Det er regeringen jo trods alt i stand til at blokere for hjulpet af andre borgerlige partier.

Derfor sætter Danmark ny rekord i arbejdsløshed, samtidig med at bunden er gået ud af statskassen. Forbedringen af betalingsbalancen skal da ses i denne sammenhæng. 280.000–300.000 arbejdsløse er en alt, alt for høj pris at betale for en forbedring af betalingsbalancen. Jeg forstår ikke, hvordan man kan rose Danmarks økonomi i en situation med så mange arbejdsløse og lige så mange eller endnu flere, som også mod deres vilje er skubbet ud af arbejdslivet. En sådan ros er for mig udtryk for en kynisk holdning til menneskene.

Over for denne udfordring fortsætter regeringen ad de gammelkendte veje, for vel har den ikke magt, som den har agt, men dens intentioner og recepter er de samme, som vi hele tiden har kendt. De i forvejen velhavende skal have flere fordele, så håber man, at de vil spare op, og så kommer der gang i hjulene. Men nogen skal jo betale, og det bliver så dem, der ikke har råd til at spare op, dvs. de dårligst stillede. Derfor har vi fået skattelettelser for millionærer og for erhvervslivet – det kunne regeringen jo desværre komme igennem med – og derfor fortsættes nedskæringsfelttoget mod de dårligst stillede.

Hertil bruger regeringen også kommuner og amtskommuner, den skubber dem så at sige foran sig, og så kan de administrere den elendighed, regeringen påtvinger dem med skatte-lofter og bånd på lånoptagning osv. Det går ud over hjemmehjælp, børnepasning og en række andre sociale opgaver. Det er en helt uacceptabel og uholdbar situation, og vi er fuldt ud enige med Socialdemokratiet i, at Folketinget ikke kan forholde sig passivt hertil. Folketinget må komme til undsætning og sætte regeringen på plads i den sag.

Hvis det skulle føre til, at regeringen endelig tog konsekvensen og gik af, ville jeg anse det for en sidegevinst, der var endnu mere værd end den egentlige gevinst. Uden et regerings-skifte er én ting sikker: nedturen vil fortsætte. Under den nuværende regering får vi ikke den dynamiske erhvervspolitik, der for alvor kan